

Örök élet meg egy nap

naplórészlet

2024. május 14. – 103,5 kg

Tegnap cseresznyét szedtem a szomszéd kertjében. Van hozzá kulcsom. Nyaraló, nem itt laknak. Vagyis már csak M. lakik, a férje egy éve meghalt. Ő volt az, aki vakon permetezett nálunk, ha épp olyan szert kevert be, amiből maradt és nálunk is kellett. A feleségem vezette a fák körül. A végén öntött neki egy kupica pálinkát és hazakísérte. Ma már nincs permetezve a cseresznyefájuk. Feketére érik. Amikor teleszedtem a kis tálat, a kerítéshez ballagtam, és föltettem a villanyóránk tetejére, hogy ne kelljen kerülni vele a házat. Ahogy jöttem visszafelé a villanyórától a kerten keresztül, furcsa neszt hallottam a sövény mögül, az utcáról. Megálltam és figyeltem. Nem ismétlődött. Ma, ahogy indultam a piacra zöldhagymáért, pont azon a helyen, ahonnan a neszt hallottam, megpillantottam egy pénztárcát. Leszálltam a bicikliről és néztem. Emlékszem, gyerekkoromban azzal szórakoztak a nagyok, hogy amikor a kisgyerek lehajol érte, arébb rántják láthatatlan damillal. Nem hajoltam le érte, csak arébb löttem a cipóm orrával. Szétnéztem, senki nem volt a közelben. Megint arébb löttem. Aztán fölvettem. Női pénztárca volt. Vagyis férfi ilyet nem hord. Be volt kapcsolva a patentja. Kinyitottam, átnéztem. Teljesen üres volt. Ha ellopják, a személyit benne szokták hagyni. Érdekes, hogy amikor megláttam a fűben, nem fogott el izgalom. Inkább arra gondoltam, nem akarok belekeveredni. Mégis fölvettem. Jó vastag volt, az elején kördíszítés, apró barna mintákkal, távolabbról föl sem tűnik, mint egy fadarab. Amikor üres kézzel visszajöttem a piacról, mert senki nem árult zöldhagymát, se tojást, ugyanott hevert, ahová dobtam. Mindenki autóval közlekedik. Én értem hozzá utoljára. Majd kijön a rendőrség, ujjlenyomatot vesznek, és bevisznek az őrsre. Amúgy is elégük van belőlem. Többszöri felszólítás ellenére a főútvonalon biciklizek. Leküldenek a bicikliútra. Csakhogy ők nem tudják, hogy az már rég nem bicikliút. A fák föltúrták a betont a gyökereikkel. Mióta hazajöttem a piacról, senki nem jár az utcán.

2024. május 15. – 102,9 kg

Két hónap múlva lejár a kocsni kölcsönének részlete. Kikértük a szalon véleményét, hogy megvegyük vagy cseréljük újra. Pár nap alatt megjött az ajánlat. Nem veszünk új autót. Ez lesz az utolsó kocsink.

2024. május 16. – 103,1 kg

Ma reggel újra elindultam a piacra. Ahogy kitoltam a biciklit a kapun, elhúzott előttem egy Magasépítés feliratú furgon, majd pár méterrel arrébb megállt a fűben. A sofőr izgatottan kiugrott, és a másik szomszéd kertjéből kilógó másik cseresznyefáról tépkedte a cseresznyét. Hirtelen sarkon fordult, és a furgonja másik oldalán kinyitotta az ajtót. Akkor láttam, hogy igazából a pénztárca miatt állt meg, csak zavarában csinált ilyen testcseleket. Szakszerűen ő is megpöccintette a cipője orrával, fölvette és bedobta a furgon ajtaján. És elvitte. Két nap után valaki. A piacon epret vettem. Barcsról hozta egy fiatal férfi. Azt mondta, Ázsia a fajtaneve. Fáradt volt a tekintete, kicsit mégis csibészes, az arca szinte fekete a sok kinti munkától. Nem akart beszélgetni, de amikor azt mondtam, hogy a feleségem is imádja ezt az epret, leheletnyi mosoly ült az arcára. Ez volt a bizalmi fordulópont. Aztán Horvátországról beszélgettünk, hogy ő is mennyire szeret átmenni, nagy krémeseket enni, és hozni az anyukájának, aki itthon mindenütt csak kicsi krémest kap. Igen, más világ, mondta végül, és ezzel utamra indított. Itthon ebéd után szundítottam egy órát, majd ismét útnak indultam a biciklimmel, ezúttal kertimunkás-kesztyűért, amelynek olyan érzékeny az ujjfelülete, hogy a kisebb palántaszárak is roppanásmentesen érzékelhetőek vele. Ahogy kinyitottam a kaput, nem akartam hinni a szememnek. Ez már tényleg túlzás. Ott hevert az út szélén egy pénztárca. Csak álltam egy darabig és gondolkodtam. Mit jelent ez? Megbolondultam? A pénzről való gondolkodás tárgyiasulva üldöz? Valaki dobálja elém a pénztárcákat? A Jóisten? Az ördög? A világegyetemben rend van. Ennek a rendnek bizonyos nem ismert tényezői és összefüggései számunkra titokzatos, földöntúli tartalomként jelennek meg. Ezekből a nem ismert összefüggésekből jön létre bennünk a művészet élménye is, a vallás erre épít, és segít eltüntetni tudásunk hiányát, ez hajtja a tudóst, aki olykor képes tudományos modelljében összeomlani és megadni magát az univerzumot létrehozó személyben végződő gondolatnak, hisz mi hozhat létre egymásra hajazó mikro- és makroszerkezeteket, mint a gondolat, amely nem más, mint az energia (kisugárzás) fajspecifikus illúziója. Tuti be vagyok löve! Kiáltottam kettőt a szembeszomszédnak, aki kisvártatva elő is jött. Mutattam a világegyetem földön heverő összefüggésére, mire ő fölémelte, belenézett, és azt mondta: Ja, a szuzukis haveromé, mindjárt hívom – és azzal elment telefonálni. Visszamentem a kertünkbe, mondom a feleségemnek, nem fogod elhinni, megint találtam egy pénztárcát, de ebben pénz is volt. És hol van, kérdezte. Hát, mondtam, odaadtam a szomszédnak.

2024. május 24. – 102,6 kg, a napelemmel megtermelt áram: 6.015 kWh

Az autó lefékezett, és megállt előttem. A férfi kiugrott, előkapta a telefonját, és filmezni kezdte a hátam mögött az eget. Lefékeztem a biciklit, és visszanéztem. Amit ott láttam, az maga a pokol volt. Sötétben dühöngő felhők között tölcser alakú gyűrű pörgött. Először mozdulni sem tudtam. Hová menjek? Mit csináljak? A cél, hogy elhozzak a boltból fél liter írórt a kenyérsütéshez, képtelenségnek tűnt, pedig alig volt hátra pár száz méter. Föl lehet adni, de nem most. Bementem a boltba és fölkaptam az írórt. Rá volt írva, de izgatottságomban a betűk alapján képtelen voltam eldönteni, melyik a nem laktózmentes. Valahogy döntöttem. Odakint az ég, ha lehet, még mélyebb árnyalatban gomolygott. Egy villám ketté-

hasította a szürkéséget. Két másodperc múlva feldübörgött. Ez pontosan 680 métert jelent. Túl közel van. Maradnom kell. Akkor mégis nyeregbe ugrottam, és beletapostam. Pörgettem fölfelé a sebességváltót. Éreztem, haza már nem érek. A sötétség a fejem fölött tombolt, a szél föltámadt. Tépte, szaggatta a fák lombját. Akkor beleálltam a fékbe. Vissza kell fordulni, nincs mese. Minden másodperc hezitálás veszteség. Újra beletapostam. De mintha végtelen erő szabadult volna ki a lábamból, nem éreztem a pedál ellenállását. Azonnal tudtam: a lánc. A lánc megadta magát. A káromkodás ilyenkor nem segít. Szerencsére cipőben voltam és nem papucsban. Ezt hívják trappolásnak. Az eső szemerkélni kezdett. A villámok egyre szaporábban hasítottak a földbe. A természet kiszámíthatatlan. Új tervre volt szükség. A vízre víz a válasz. Megálltam egy autósosónál. Leláncoltam a biciklit, fölkaptam a matróztáskát, és a leszakadó víz elől az épületbe menekültem. A száraz tengerész. Odabent pont a vihar ellenkezője fogadott. Kellemes zene szólt, a sarokban fiatal pár suttogott szerelmes szavakat, *monami*, a polcokon minőségi rumok. Még jól látszott rajtam a rettegés, a pénztáros hosszasan méregetett. Egy nemzeti dohányboltban találtam magam. Több ezer doboz cigaretta, változatos halálnemeket felsoroló felirattal. Kint az üvegfal mögött fájrontos villanszerelők söröztek, az ereszből függönyként ömlött elébük a víz. Zorán a fehér sziklákról énekelt, és ettől még elképzelhetlenebbnek tűnt, hogy én itt vagyok, és ez az életem.

2024. május 31. – 102,5 kg

Ezt még tegnap este jegyeztem föl vacsora előtt: „Olyan szélcsend van, hogy a pollenek kihegyezett cicivel, tátott szájjal merednek az ég felé”. Csak álltam a konyhai sarokablaknál a moccsatlan tájba bámulva, és arra gondoltam, mekkora ötlet volt a ház három sarkába sarokablakokat tervezni. Így három dimenzióban látom a tájat, ami nekem talán azért fontos, mert nincs térlátásom, nem látom például a hologramokat sem. Még mindig a tegnap esti csönd uralkodik, áztató eső szemerkél, a pollenek elúsztak. Reggel még kiszaladtam a piacra tojást venni, házi epret és házi fokhagymát. Igaz, tegnap pizzazsömlét sütöttem, de ez a fokhagyma egyszerűen kívánja, hogy chilis-fokhagymás spagettit főzzek vacsorára. A petrezselyem is szép zöld a kertben. Az éjjel már megint úszómedencével álmodtam. Egy szegedi kertés családi ház tetején volt. Én meztelenül álltam az érdes téglából készült mellvéd felé fordulva, mert fönt ült a házigazda is, és nyilván szégyellős voltam. Ahhoz, hogy ússzak egyet, meg kellett volna fordulnom, de nem fordultam meg, hanem a szép nagy pázsitos kertet néztem fönről, volt rajta egy teniszpálya is. Életemben egyszer teniszeztem. Elég jól ment, de meglepődve tapasztaltam, mennyire más ütőfogást igényel, mint a tollaslabda. Tizenévesen tollasoztam a falusi szakosztályban, amit a fogorvos vezetett. Rendes, kidolgozott edzéseket tartott. Főleg lábra ment, mert a tollasban is a lábmunka a döntő. Talán pár hónap telt el, olyan békaügetésben jártam körbe a kultúrház dísztermét, mint a kisangyal. Ütő a lapockához, és puff, lecsaptam a magaslabdát. Akkorát durrant, mint valami petárda. A durranás magyarázata nagyon tetszett. Pontosán azért durrant, amiért a repülőlk az égen. Mert a labdám átlépte a hangsebesség határát. Amikor a nyári foci pályán egyedül vártam az árnyékban a többieket, ezen jól el lehetett gondolkodni. Hogy ha átlépném a

hangsebességet, akkor én is ekkorát durrannék. Próbáltam focival is, de az más tészta. Lerepülne a lábam, ha a labda átlépné a hangsebességet. Remélem, ez a medencés álom megint azt jelenti, hogy hamarosan úszni fogok. Napi egy óra úszás elsimítja az ember hasát. Állítólag 21 fokos a Balaton, az még nekem kicsit hideg. Még begörcsölök. Fél órája tornáztam, ilyen frontos időben ez mindig kétélű. Egyrészt jólesik a nyújtás, másfelől mozgásra cikázó fájdalmakat gerjeszt ez az idő. Két napja megint vihar elől kellett hazamenekülnöm, de ezúttal sikerült. A nagy sebesség tartásához külön légzéstechnika kell. És koncentrált figyelem. Annyi időm azért éppen volt, hogy odapillantsak egy beszélgetésre. A magas nő az utcán állt és a ház felé nézett, a nap szemből sütött, csak a sziluettjét láttam. A ház teraszán egy férfi ült. Hogy van, kérdezte a nő. Most már sokkal jobban, válaszolt a férfi. Az ő arcát tisztán láttam. Négynapos borosta, mosdatlan arc, a zsiros, csíkokban hiányos haj hátrafésülve. Válasz közben sem az arca, sem a szeme nem mozdult. A köpenyéből kifogyott. Az egész ember látványa, ápolatlansága és ridegsége azt sugallta, arra törekszik, hogy a lehető legkevesebb energiát használja mindenhez. Na, ezt, ezt az állapotot nem elérni. Ezért kell tornázni, úszni, bringázni. Tartani kell az erőt a testben, hogy a test megtartsa azt a luxusállapotot, hogy minderről gondolkodni lehessen. Mondjuk a pollenek cicijéről. Az égben turbékolás, a földön térburkolás.

2024. június 1. – 101,4 kg

Kiültem a napra olvasni, hogy napoztassam a vakítóan fehér virgácsaimat. Egy idő után elveszítettem a fonalat, és fogalmam sem volt, mit olvastam oldalakkal ezelőtt. Ellenben a madárhangok ismétlődése mindennél jobban megmaradt a memóriámban. Volt egy aggodalmas madár, ő folyton ezt ismételte: ajaj, ajaj. Aztán volt egy érdeklődő, aki ezt kérdezte: hovamégy, hovamégy? És jött is rá a válasz: anyagé, anyagé. Utána jött egy, amelyik sörben utazott, és ezt kiabálta: ginisz, ginisz. Majd egy egészen elkülönült, amelyiket a számítástechnika érdekelte: bilgétsz, bilgétsz. Végül becsuktam a könyvet, és a hetek óta két sziklevellel álldogáló paprikapalántáimat bámultam. A piacos mérnök barátom jutott eszembe, aki azt javasolta növekedésserkentésnek, hogy talán beszélgetnem kellene velük, mert nem mindegy, milyen társaságban töltik ezt a pár évszaknyi életüket.

2024. június 2. – 102,6 kg

Reggel, mikor ébredés után megnéztem a tükörben az éjszaka spontán kialakult frizurámat, azt gondoltam, ezek a céltalanul önkifejező formák vélhetően lázba hoznának egy témakeresésben elmélyült acélszobrászt.

*

Vasárnapi ebéd utáni párbeszéd két helyiségen keresztül:

Alszol már?

Még nem.

Beverhetek három szöveget?

Igen.

2024. június 3. – 101,9 kg

Láttam az utcán egy férfit. Négy elmúlt, munkából bandukolt hazafelé a dodzsempálya melletti járdán. Hatalmas tömött nejlonszatyor volt a kezében, a csuklóján átvetve egy motorgumi. Nem a földet nézte, hanem valami láthatatlan távolba figyeltek ködpárában úszó szemei. Elégedett volt. Ma végre minden úgy történt, ahogyan eltervezte. Megvan a motorgumi és a szatyor is tömve. Piknikus alkata, amely főként a nőekkel való kapcsolatban zavarta, most eszébe sem jutott. Máskor mindig alaposan átvizsgálta a dodzsempálya terepét, van-e már valami árulkodó jel, hogy készülnek a szezonra, de ezúttal egyetlen pillantást sem vetett rá. Negyven elmúlt. Arra gondolt, épp ideje lenne, hogy minden így maradjon. Hogy sikerülnek a dolgok. Hogy nem gördülnek akadályok elébe. Hogy felnéznek rá, mindenki szerencsésnek tartja, talán még irigyei is lesznek, de se baj, akinek jól megy, az így szokott járni. Korábban mindig megrendültem az ilyen embertől, a szívembe markolt az esendősége, és azonnal átéreztem a sorsát, eggyé váltam vele, és képes voltam hosszú oldalakat írni az életéről úgy, hogy akár csak egyetlen mondatot váltottam volna vele. Látom, most is megrendültem, de már nem írok tele hosszú oldalakat. Egy amerikai írótól egyszer azt olvastam, úgy kell fejezetekre bontani egy regényt, hogy mindig akkor hagyj abba, amikor a legjobban megy. Soha nem fogom kipróbálni, mert nem értem azt, hogy legjobban megy. Mindig egyformán jól kell mennie. Régen büszke voltam arra, hogy író vagyok. Ez egy vállalható szerep volt. Mert egyet jelentett a szabadsággal, a határtalanul kreatív szellemmel, az lehettem, aki akartam, mindig más, és ettől voltam én. Ma ez a szerep másról szól. A sikerről. A dizájnról és a jelenlétről. Nem különlegesen átértzett mondatokról, hanem ismerős, mások által is ezerszer leírt mondatokról. És ez a szerep nem én vagyok. Ezt már nem játszom el. Nem az a színész vagyok, aki bármire kapható. Nem én változtam meg, hanem a világ. Hiába érzem már az emberem esendőségét, a róla való írói gondolkodás célja nem lehet a siker, mert akkor csak kihasználom, és nem magamhoz ölelem.

2024. június 7. – 102,4 kg

Reggel kinyitottam a levelezésem, és láttam, hogy hosszú hónapok óta először írt N. Soha nem találkoztunk, csak levelekből ismerjük egymást, mégis olyan, mint egy régi barát, őszinte és szellemes. A szabadon futó gondolkodása olyan, mintha az enyém lenne, csak női rendszerben. Fordítóként dolgozott velünk. Fizetést nem fogadott el, hasznos dologgal akarta magát elfoglalni. Elmesélte a betegségét is, amiben a testvére fiatalon meghalt. Itthon az orvosok nem vállalkoztak rá, hogy megoperálják a szívét. Aztán jó pár hónappal ezelőtt Berlinben keresett megoldást a férjével és a gyermekével együtt. Azt írta a levele első mondatában, ami olyannyira jellemző rá: „Németországban sincs szívbillenttyűből a kerítés”. Hét és fél hónapja várja, hogy sorra kerüljön. A szívelégtelenség olyan stádiumban van, hogy már a szokásos életiróniája sem konzerválja. 15 percre lakik attól a kórháztól, ahol 10 nap múlva esélyt kaphat a továbbélésre. „Szétszednek és összeraknak.” “Nem adtam fel.” És elköszönt. Beírtam a naptárba ezt a 10. napot. Laura napja. Mire ezt bárki olvashatja, már régen túl leszünk rajta.

2024. június 8. – 102,1 kg

Idén először úsztam a Balatonban. Meglepően langyos volt. Rosszabbra számítottam. A gyorsúszás kartempói, amelyektől álmomban már majd' megőrültem, most vizet értek és hasítottak. A lábtempók úgy toltak előre, mint egy motorcsónak. Arra gondoltam, ahogy biciklizni, úgy úszni sem lehet elfelejteni. Ami nem igaz. Eszembe jutott, ahogy 2005 tavaszán biciklire szálltam Svájcban. Ügyetlenkedve, ide-oda kormányoztam. Attól félttem, elesek. Nem találtam az egyensúlyom. Talán húsz éve ültem utoljára biciklin. Ez akkor nagy idő volt. Majdnem az életem fele. És ez már magyarázat a felejtésre. Azt mondtam a feleségemnek, én többet nem ülök biciklire. A város központjában lehetett útlevel ellenében ingyen bérelni. Eltelt pár nap, és újra nyeregben találtam magam. Időt kell hagyni az emlékezetnek, hogy befoltozza a fehér foltjait. Már kifelé jöttünk a vízből, mikor a partról még visszaúsztam. Ma olvastam, hogy az úszás frissíti a lelket és a testet is. Volt még mit frissíteni.

2024. június 10. – 102,6 kg

Zöldmetszést végeztem a kertben. Levágtam a beteg ágakat, lecsíptem a tafrinás, tetűszívta leveleket. Az ég sötéten gomolygott fölöttem, a távolban dörgött, a Balaton felől vihar közeledett. Szerszámmal a kézben be kell tartanom a magam állította szabályokat. Ha vágok, mindig lássam a kezemet, a szerszámmal nem hadonászunk. Igaz ez a főzésre is. Ezt mindig elmondom magamnak, mert egyébként, ha belefeledkezik az ember, nem tartja a szabályt. Ahogy a lombok között dolgoztam, egyre több szúnyog, aztán egyre több méhecske döngött körül. Csak egy rossz mozdulatom volt, de azzal majdnem a homlokomba döftem a metszőollót. A méhek meg csak jöttek. Kiálltam a fák alól, jöttek utánam. Ennek a fele sem tréfa. De mi lehet az oka? A reggeli tusfürdőnek már nyoma sincs. És akkor néztem magamra. A fekete pólómon hatalmas színes rózsafejek díszeltek. Virágnak öltöztem. Ezzel a kertészkedési kézikönyvemben újabb szabály született. (Ha lónak öltözöl, ne csodálkozz, hogy kocsi elé fognak.)